

เล่าเรื่อง... จากเพื่อน ...»

ถึงเพื่อน

ฉบับนี้ขอนำเสนอบทความเรื่องเล่าจากชีวิตของผู้ป่วยธาลัสซีเมียโรงพยาบาลจุฬา ที่อยู่กับโรคนี้นมาตั้งแต่เด็กและจนถึงทุกวันนี้เธอก็ยังมุ่งมั่นกับการเดินทางไกลจากจังหวัดตรังเพื่อมารับการรักษาอย่างต่อเนื่องและไม่ท้อแท้ต่ออุปสรรคในการเดินทางและใช้ชีวิตอยู่กับโรคนี้น เธอเป็นอีกหนึ่งตัวอย่างของความอดทนที่อยากแชร์ให้หลายๆ ท่านที่ป่วยอยู่ เป็นผู้ปกครองหรือเป็นผู้ดูแลผู้ป่วยธาลัสซีเมียอยู่ ลองอ่านเรื่องราวของเธอคนนี้นี่ดู

การเดินทางสำหรับฉันในตอนนี้อาจเป็นเรื่องปกติไปแล้วยิ่งใกล้จะถึงวันที่หมอนัดฉันยิ่งดีใจใหญ่ เพราะนั่นหมายความว่าหลังจากที่ทำงานเหนียวมาทั้งเดือนแล้วก็ถึงเวลาที่ฉันจะได้ไปพบเจอสิ่งใหม่ๆ ได้พักผ่อนกาย-ใจและเที่ยวกับเพื่อนๆ

สำหรับคนปกติที่ร่างกายแข็งแรงก็คงไม่เหนียวสำหรับการทำงานแค่หนึ่งเดือนแต่ฉันคือผู้ป่วยโรคธาลัสซีเมีย ที่ต้องได้รับเลือดทุกเดือน และต้องเดินทางไป รพ. จุฬาฯ ในขณะที่บ้านของฉันอยู่ต่างจังหวัดแต่การเดินทางไกลก็ไม่ได้เป็นปัญหาต่อฉันเลย ในทางตรงกันข้าม ฉันกลับชอบและรู้สึกสนุกทุกครั้งที่ได้ไป รพ. (^o^) แต่บางครั้งก็มีอุปสรรคบ้าง เช่น เวลาที่งานเยอะมาก หรือยังมีเงินไม่ครบตามที่ตั้งใจไว้ เพราะการเดินทางไปรักษาแต่ละครั้ง ต้องมีค่าใช้จ่ายพอสมควร รวมทั้งการติดละครหลังข่าวที่ใกล้จะออก ทำให้มีบางช่วงฉันต้องหลังน้ำตาบนรถทัวร์เลย เพราะเสียดายที่ไม่ได้ดู (T_T) แต่จะทำยังไงได้ล่ะ ในเมื่อชีวิตฉันมันเป็นแบบนี้มันก็เกิดมาเพื่อสิ่งนี้แล้วนี่!

ฉันต้องเดินทางไป รพ. ตั้งแต่เป็นเด็กแล้ว ตอนนั้นบ้านอยู่ต่างจังหวัดในภาคอีสานหมู่บ้านฉันห่างไกลจากตัวเมืองมากการเดินทางไป รพ. ประจำจังหวัด แต่ครั้งก็ลำบาก เพราะถนนหนทางและระบบโดยสารยังไม่สะดวกเช่นทุกวันนี้ต้องตื่นแต่เช้ากว่าจะถึง รพ. ก็ใช้เวลาอย่างมากและกว่าจะได้รับการตรวจรักษาก็เกือบหมดวัน ทำให้ฉันกับพ่อแม่ต้องนอนที่ รพ. ทุกที แม้ว่าหมอจะตรวจและให้เลือดเสร็จแล้วก็ตามแต่เราก็ต้องรอลงกลับบ้านในวันถัดไปเพราะรถโดยสารที่วิ่งผ่านหมู่บ้านฉันมีเพียงคันเดียวและได้เล่นออกจากอุไปตั้งแต่บ่ายแล้วไม่ว่าการเดินทางจะมีอุปสรรคเพียงใดพ่อกับแม่ก็ไม่เคยผินผันท้อมเลยท่านจะทำทุกอย่างเพื่อให้ฉันได้รักษาตัว จนมีร่างกายที่แข็งแรง (ในแบบผู้ป่วย) มาถึงทุกวันนี้

ฉันต้องเดินทางไปมาหาสู่กับ รพ. ตั้งแต่อายุ 5 ขวบ จนถึงปัจจุบัน นับเป็นเวลากว่า 22 ปีแล้ว รพ. จึงเปรียบเหมือนบ้านหลังที่ 2 ของฉันไปแล้ว เมื่อก่อนฉันยังมีพ่อกับแม่เดินทางเป็นเพื่อน ทำให้ในไม่รู้สึกเบื่อ แต่ตอนนี้ฉันโตแล้ว ต้องเดินทางคนเดียว ทำให้รู้สึกเบื่อและท้อบ้างเมื่อต้อง

เจอเรื่องเดิมๆ ซ้ำๆ อย่างไม่มีวันสิ้นสุดแต่ในเมื่อฉันหลีกเลี่ยงมันไม่ได้ ฉันจึงเริ่มที่จะคิดใหม่ ทำให้การไป รพ. ไม่น่าเบื่ออีกฉันมีกำลังใจที่จะรักษาตัว แม้ฉันจะอยู่ที่ รพ. เพียงลำพัง แต่ที่บ้านฉันก็ยังมีหลายคนคอยส่งกำลังใจมาให้

พ่อ แม่ และพี่สาวคือกำลังใจที่สำคัญทุกคนตั้งใจทำงานอย่างขยันขันแข็งเพื่อหาเงินให้ฉันได้รักษาตัว ให้ฉันมีชีวิตที่สดใส แข็งแรง เติบโต และอยู่กับพวกเขาไปนานๆ ส่วนฉันก็มีหน้าที่พาตัวเองไปหาหมอ ดูแลสุขภาพตัวเองให้ดี เรื่องแค่นี้ทำไมฉันจะทำได้ล่ะ! ฉันอาจรู้สึกท้อแท้บ้างเป็นบางครั้ง แต่ฉันจะไม่ยอมแพ้ให้กับโรคภัยๆไม่ว่าจะอ่อนแรงหรือเบื่อหน่ายแค่ไหน ฉันก็พยายามมีความสุขกับการเดินทาง เพราะฉันไม่ลืมว่า มีพ่อแม่และพี่สาว คอยเป็นกำลังใจอยู่เบื้องหลังเสมอ

7 มีนาคม เป็นการเดินทางครั้งที่ 3 ของฉันในรอบปี 2556 (ฉันเริ่มเดินทางคนเดียวครั้งแรกเมื่อ สิงหาคม 2549) จะว่าไปแล้ว การเดินทางทุกครั้งมันก็เหมือนเดิมไม่มีอะไรแปลกใหม่ เพราะฉันจะชอบหลับ

“ แต่ในเมื่อฉันหลีกเลี่ยงมัน ไม่ได้
ฉันจึงเริ่มที่จะคิดใหม่ ทำให้การไป
รพ. ไม่น่าเบื่ออีก ฉันมีกำลังใจที่จะ
รักษาตัว แม้ฉันจะอยู่ที่ รพ. เพียงลำพัง
แต่ที่บ้านฉันก็ยังมีหลายคนคอยส่ง
กำลังใจมาให้ ”

บนรถเสมอ จนกระทั่งถึงกรุงเทพฯ อาจเป็น
เพราะฉันเหนื่อยมากด้วย ต้องทำงานตั้ง
แต่เช้าถึง 4 โมงเย็น แล้วไปขึ้นรถทัวร์ตอน
6 โมงเย็นเมื่อรถเริ่มแล่น ตาฉันก็เริ่มจะ
ปิดและหลับลงในไม่ช้า จนราวๆ ตี 4 ครึ่ง
ถึงตี 5 รถก็ถึงสถานีสายใต้ใหม่ ฉันก็ต้อง
เรียกแท็กซี่ไป รพ. ทั้งๆ ที่กลัวมาก เพราะ
ถ้าขึ้นรถรอเมล์ก็คงอีกนาน หากไปถึง รพ.
แล้วบัตรคิวหมด ต้องอดตรวจแน่ๆ ขณะ
นั่งแท็กซี่ ฉันจะไม่ยอมหลับเด็ดขาด ตาจะ
มองทางตลอดเวลา (กระพริบเป็นบางครั้ง
😊) หากโชเฟอร์พาออกนอกเส้นทาง ฉันก็
จะรู้ทันที

เมื่อถึงรพ. ฉันจะรีบเดินไปที่ตึก
ภปร. เพื่อหยิบบัตรคิว ส่วนใหญ่แล้วจะได้
ไม่เกินลำดับที่ 60 แต่มีบางครั้งที่รถทัวร์
ล่าช้า ทำให้ฉันต้องตกลงลำดับไปอยู่ที่ 100
เมื่อถึงคิวฉันจึงได้ไปพบหมอเจาะเลือดที่
ชั้น 3 กว่าจะเสร็จก็ประมาณ 10-11 โมง
จากนั้นก็ต้องเดินไปรับเลือดที่ตึกกวมินทร์
ซึ่งอยู่ไกลกันพอสมควรกว่าจะได้รับเลือด
ก็ประมาณบ่าย 2-3 โมง

ฉันต้องรับเลือดทุกเดือนๆ ละ 2 ถุง
สมัยที่ไปรักษาใหม่ๆ เลือดกรุ๊ปโอ หายาก
มากต้องจองกันข้ามวัน บางครั้ง พยาบาล
ก็ให้กลับบ้านไปก่อนแล้วพ้อฉันค่อยโทร.
ไปสอบถาม ถ้ามีเลือดพร้อม ฉันก็ต้อง
กลับไป รพ. อีก แม้วันนี้เลือดกรุ๊ปโอจะหา
ไม่ยากเหมือนเมื่อก่อน แต่ฉันกลับมีอาการ
แพ้เลือด หนาวมากจนตัวสั่นใจสั่น แม้คุณ
หมอจะฉีดยาแก้แพ้ให้ แต่ก็ยังมีอาการแพ้
เกือบทุกครั้งจนฉันอยากจะยอมแพ้อยาก
บอกพยาบาลว่าฉันไม่เอาแล้วเลือด แต่ถ้า
วันนี้ฉันยอมแพ้ พรุ่งนี้ฉันก็ต้องมารับเลือด
อยู่ดี เพราะร่างกายฉันขาดเลือดไม่ได้ แล้ว
ยังโชคดีที่แค่กินยาพาราฯ เพียง 2 เม็ด
อาการของฉันก็เริ่มดีขึ้น เวลาในการรับ
เลือดของฉันจบลงที่ประมาณ 6 โมงเย็น
รวมเวลาที่ต้องอยู่ รพ. ในแต่ละครั้ง ก็
ประมาณ 10-12 ชั่วโมงเป็นอย่างน้อย

ขณะที่ฉันยืนอยู่หน้าลานพระบรมรูป
ฝั่งตรงข้ามกับ รพ. จุฬาฯ ฉันมองกลับไปยัง
ตึกที่เพิ่งเดินจากมา และอดคิดไม่ได้ว่าเวลา
ที่ฉันหมดไปในวันนี้มันช่างดูน้อยเหลือเกิน
เมื่อเทียบกับเวลาทั้งหมดที่ฉันใช้ไปเพื่อ
การรักษาตั้งแต่เป็นเด็ก แล้วเมื่อไหร่มัน

จะสิ้นสุดเสียทีนะ? แต่เมื่อมองอีกด้านหนึ่ง
ฉันก็คิดว่าแม้จะไม่มีใครยินดีกับการต้อง
เสียเวลาไปกับเรื่องแบบนี้ แต่เขาก็จะไม่
ทำให้ตัวเองต้องเป็นทุกข์เพราะเรื่อง
แค่นี้ เช่นกัน!

เพราะฉะนั้น เวลาที่เหลือในชีวิตนี้ ฉัน
เลือกที่จะอยู่ต่อไปอย่างมีความสุข ฉันจะ
ไม่เอาภาระทางร่างกายมาบั่นทอนจิตใจ
เพราะฉันเชื่อว่าถ้าเรามีความสุข ผู้คนรอบ
ข้างเราก็จะมีความสุขด้วย ฉันจะไม่ทำให้
ใครต้องเป็นห่วงในเมื่อทุกคนเชื่อว่าฉันจะ
ดูแลตัวเองได้ ฉันก็ทำให้สุดความสามารถ
เมื่อภารกิจประจำเดือนของฉันเสร็จสิ้น
ลงก็ได้เวลาท่องโลกกว้างเก็บเกี่ยว ประสบ
การณ์ชีวิตเติมพลังกายชาร์ตพลังใจให้เต็ม
ที่แล้ว

ปาล์ม ^_<

บทความจากหนังสือ...สิ่งที่คุณไม่รู้

ของชมรมธาลัสซีเมียโรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์

สนใจหนังสือเรื่องเล่า...จากชีวิตจริงผู้ป่วย

ติดต่อ นุชจรี ชิวเกษมกุล เลขาชมรม

โทร. 086-588-2614

